

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **Bc. M. B.**, zast. Mgr. Ing. Jiří Horou, advokátem se sídlem Moravské náměstí 690/15, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2017, č. j. KUJI 7010/2017, sp. zn. OUP 447/2016 Kov-2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 8. 2019, č. j. 62 A 73/2017 - 66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 1. 2017, č. j. KUJI 7010/2017, sp. zn. OUP 447/2016 Kov-2, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Velká Bíteš, odboru výstavby a životního prostředí (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 2. 9. 2016, č. j. MÚVB/834/12/VÝST/PEL, kterým byla podle § 149 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), zamítnuta žádost žalobce o dodatečné povolení změny terénních úprav na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. B. u V. B.

[2] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 28. 8. 2019 žalobu zamítl. V první řadě se neztotožnil s jeho argumentem, že terénní úpravy byly prováděny v souladu s rozhodnutím Městského úřadu Velká Bíteš ze dne 14. 1. 2010, č. j. MÚVB/5833/09/VÝST/U653/2009 (územní rozhodnutí), a rozhodnutím téhož úřadu o dodatečném povolení terénních úprav ze dne 24. 9. 2009,

č. j. MÚVB/1620/09/VÝST/PE219/2009. Poukázal na protokol z kontrolní prohlídky ze dne 18. 10. 2011, podle něhož bylo na místě prováděných terénních úprav zjištěno, že žalobce terénní úpravy provádí na větší půdorysné ploše a niveleta prováděných terénních úprav je rovněž realizována odlišně od schválené dokumentace a dále že na části pozemku parc. č. 1313 jsou realizovány skládky zeminy. Z ničeho nevyplývá, že by terénní úpravy v podobě, v jaké je žalobce realizoval, byly někdy dříve povoleny.

[3] Krajský soud rovněž neshledal, že by rozhodnutí správních orgánů byla nepřezkoumatelná. Prvostupňové rozhodnutí obsahuje ve výrokové části vše potřebné, stejně jako jeho odůvodnění. Žalovaný se také dostatečným způsobem vypořádal s odvolacími námitkami.

[4] Ze správního spisu zároveň vyplývá, že žalobce prováděl terénní úpravy za účelem zachytávání přívalové a drenážní vody z výše položených pozemků a nikoli za účelem budování vodní nádrže pro chov ryb. Nelze tedy souhlasit s jeho názorem, že by prvostupňový orgán postupoval nesprávně, či dokonce svévolně, když ho poté, co zjistil, že provádí terénní úpravy nad rámec rozhodnutí o dodatečném povolení terénních úprav ze dne 24. 9. 2009, vyzval k obstarání souhlasu s trvalým odnětím zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu ve vztahu k těmto dalším úpravám. Ze správního spisu zároveň nevyplývá, že by byl prvostupňový orgán seznámen s tím, že má žalobce v úmyslu zbudovat v daném místě rybník, a přesto mu dne 23. 1. 2012 doporučil, aby podal žádost o dodatečné povolení terénních úprav, podle které měl vybudovat tzv. tůň s tím, že tento postup bude jednodušší, než kdyby měl ve věci rozhodovat vodoprávní úřad.

[5] Krajský soud rovněž nepřisvědčil námitce o nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru životního prostředí, ze dne 24. 7. 2012, č. j. ŽP/22826/2012/2801/2012-RYBAR, a stanoviska prvostupňového orgánu ze dne 11. 7. 2012, č. j. MÚVB/4207/12/VÝST/H. Uvedl, že prvostupňový orgán postupoval v souladu s § 18 odst. 1 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „zákon o ochraně zemědělského půdního fondu“), když vydal stanovisko k návrhu na odnětí dotčených pozemků ze zemědělského půdního fondu a postoupil věc Městskému úřadu Velké Meziříčí; v dané věci byl souhlas k trvalému odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu nezbytný. Polemiku nad tím, že prvostupňový orgán požadoval po žalobci nesplnitelné a musel vědět, že s odnětím půdy nebude souhlasit, soud hodnotil jako nepřipadnou. V daném případě nemohl prvostupňový orgán po procesní stránce postupovat jinak. Věcné důvody, pro které nebyl souhlas s trvalým odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu udělen, krajský soud nemohl přezkoumávat, neboť šlo o důvody ryze odborné a ve stanovisku byly srozumitelně a logicky vysvětleny.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

pokračování

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť z jeho výroku není zřejmé, jaká stěžovatelova žádost má být zamítnuta, či co bylo jejím obsahem. Obdobně nepřezkoumatelné je i odůvodnění tohoto rozhodnutí, neboť z něj není detailně zřejmé, k čemu jej prvostupňový orgán vyzval a z jakého důvodu, jestli této výzvě vyhověl a jaké podklady dodal a jak je prvostupňový orgán posoudil. Tuto povinnost nelze zahladit tím, že se odkáže na obsah správního spisu.

[8] Kromě toho spatřuje v postupu prvostupňového orgánu další vady. Na základě jeho žádosti ho prvostupňový orgán vyzval, aby předložil souhlas k trvalému odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu. Negativní závazné stanovisko ze dne 24. 7. 2012 bylo vydáno výlučně na základě stanoviska Městského úřadu Velká Bíteš, Odboru výstavby a životního prostředí ze dne 11. 7. 2012, č. j. MÚVB/4207/12/VÝST/H, ve kterém prvostupňový orgán jasně uvedl, že s jeho žádostí o vynětí nesouhlasí. Jestliže jej tedy prvostupňový orgán vyzval k tomu, aby předložil souhlas k odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, tak po něm požadoval nesplnitelné. Dopředu věděl, že jeho žádosti nebude vyhověno, a jeho snahu úmyslně mařil, přestože mu tento postup dne 23. 1. 2012 doporučil s tím, že tato cesta bude jednodušší.

[9] Zároveň existuje nesoulad mezi zařazením posuzovaných pozemků do tříd ochrany, neboť ze závazného stanoviska vyplývá, že se jednalo o pozemky s půdami částečně v I. třídě ochrany (BEJ 7.29.11) a převážně ve II. třídě ochrany (BPEJ 7.32.14), zároveň však ve sdělení Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru životního prostředí ze dne 27. 9. 2012, č. j. KUJI 62195/2012 OZP 1335/2012, se k postupu prvostupňového orgánu ochrany zemědělského půdního fondu při vydávání nesouhlasu k odnětí půdy (závazného stanoviska) uvádí, že se o pozemky v I. třídě vůbec nejedná. V tomto sdělení se dále uvádí, že místo pozemků II. třídy má být uvedena V. třída ochrany. Rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí prvostupňového orgánu tak vychází ze zařazení půdy do nesprávné třídy a z nesprávného stanovení bonity. Z těchto důvodů navrhl zrušení rozsudku krajského soudu i správních rozhodnutí obou stupňů.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s argumentací krajského soudu a trvá na správnosti svého rozhodnutí.

[11] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatel uvedl, že již od roku 2009 byla připravována stavba vodní nádrže, jak ostatně dokládá územní rozhodnutí. Na jakékoliv kontrolní prohlídce mělo být proto zohledněno, že se jedná o výstavbu vodní nádrže a ne o nezákonné terénní úpravy. Řízení ohledně údajných terénních úprav tak mělo být zastaveno a mělo být zahájeno řízení o dodatečném povolení stavby vodního díla.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem. Bylo by předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. NSS však nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle jeho setrvalé judikatury zakládají důvod nepřezkoumatelnosti. Na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Krajský soud dostatečně jasně a srozumitelně vysvětlil důvody svého rozhodnutí, zabýval se všemi žalobními námitkami a vyložil, z jakého důvodu pokládá výrok i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí za přezkoumatelné. NSS proto neshledal, že by napadený rozsudek trpěl nepřezkoumatelností.

[14] Zároveň nebylo povinností správních orgánů detailně vypisovat v rozhodnutí každý dílčí krok učiněný v řízení. Z výrokové části prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, o jaké žádosti prvostupňový orgán rozhodoval a jakým způsobem o ní rozhodl. Stejný závěr vyplývá také z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kde je uvedeno, že terénní úpravy stěžovatel provedl v rozporu s vydaným dodatečným stavebním povolením terénních úprav ze dne 29. 9. 2009, č. j. MÚVB/1620/09/VÝST/PE219/2009. Pokud jde o výzvu k odstranění nedostatků žádosti ze dne 26. 4. 2012, č. j. MÚVB/2495/12/VÝST/PE, tak ta je taktéž součástí správního spisu (na č. l. 22) a ani podle NSS není nezbytné, aby prvostupňový orgán v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně specifikoval, co přesně bylo jejím obsahem či jakým způsobem na ni stěžovatel zareagoval. Prvostupňový orgán zároveň dostatečným způsobem vysvětlil, že stěžovatelova žádost o dodatečné povolení změny terénních úprav byla zamítnuta, protože bylo vydáno závazné stanovisko Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru životního prostředí, ze dne 24. 7. 2012, č. j. ŽP/22826/2012/2801/2012-RYBAR, jímž nebyl udělen souhlas k trvalému odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu pro účely realizace terénních úprav. Rovněž žalovaný dostal své povinnosti a dostatečně shrnul průběh správního řízení a zdůvodnil své rozhodnutí. Řízení, z něhož vzešla rozhodnutí prvostupňového orgánu i rozhodnutí žalovaného, je ovládáno zásadou jednotnosti. Tato zásada vyjadřuje, že řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (viz rozsudek ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 - 35, nebo rozsudek ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016 - 29). Rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumatelná a dostatečně odůvodněná, a stěžovatelově námitce proto nelze vyhovět.

[15] NSS se proto dále zabýval kasačními námitkami podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. týkajícími se samotných terénních úprav.

pokračování

[16] Z kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel zejména brojí proti závěru správních orgánů, podle nichž skládka zeminy na jeho pozemcích a rovněž další terénní úpravy přesahují již povolené terénní úpravy, a vyžadují po stěžovateli, aby v případě neúspěchu v řízení tyto úpravy zahladil.

[17] Stěžovatel uvádí, že na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. B. u V. B. prováděl terénní práce v úmyslu vybudovat zde rybník, a odvolává se na rozhodnutí Městského úřadu Velká Bíteš ze dne 14. 1. 2010, č. j. MÚVB/5833/09/VÝST/U653/2009 (územní rozhodnutí), a na rozhodnutí téhož úřadu o dodatečném povolení terénních úprav ze dne 24. 9. 2009, č. j. MÚVB/1620/09/VÝST/PE219/2009. Těmito rozhodnutími byly stěžovateli podle § 129 odst. 2 a § 80 stavebního zákona dodatečně povoleny terénní úpravy na části pozemku parc. č. X o ploše 3 600 m² v k. ú. B. u V. B., a stanoveny podmínky pro dodatečné povolení; jednou z podmínek bylo, že budou respektovány podmínky souhlasu k trvalému odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu vydaného Městským úřadem Velké Meziříčí, odborem životního prostředí, ze dne 28. 5. 2008, č. j. ŽP/13393/2008/931/2008-RYBAR. Z něho vyplývá, že stěžovateli byl udělen souhlas k trvalému odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu pro stavbu vodní nádrže „U Výhonu“ v k. ú. B. u V. B. mimo zastavěnou část obce na pozemku parc. č. X o výměře celkem 0,56 ha.

[18] Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, u stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až § 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.

[19] Podle § 129 odst. 7 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, u terénních úprav, staveb, které podléhají pouze územnímu rozhodnutí, a u zařízení se postupuje podle odstavců 1 až 4 obdobně. Vydané dodatečné povolení nahrazuje územní rozhodnutí.

[20] Podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění účinném do 31. 12. 2012, je k odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu pro nezemědělské účely třeba souhlasu orgánu ochrany zemědělského půdního fondu, který je nezbytný k vydání rozhodnutí podle zvláštních předpisů, s výjimkou případů uvedených v odstavci 2 tohoto ustanovení.

[21] Podle § 149 odst. 3 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017, *[j]estliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.*

[22] Podle § 18 odst. 1 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění účinném do 31. 12. 2012, *[n]ávrh na zahájení řízení nebo vydání souhlasu, který je závazným stanoviskem, podle zákona podávají právnické a fyzické osoby vždy u pověřeného obecního úřadu, v jehož správním obvodu leží největší část zemědělského půdního fondu, který má být příslušným návrhem dotčen. Tento orgán ochrany zemědělského půdního fondu návrh posoudí, a není-li příslušný k jeho vyřízení, postoupí ho se svým stanoviskem obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností. Obdobně postupuje obecní úřad obce s rozšířenou působností a krajský úřad, je-li k vyřízení návrhu příslušný vyšší orgán ochrany zemědělského půdního fondu.*

[23] Z protokolu o kontrolní prohlídce konané dne 18. 10. 2011 (č. 1. 6 správního spisu) vyplývá, že prováděné práce nebyly realizovány v souvislosti se stavbou vodního díla, ale za účelem možnosti realizace zabezpečení svahu. Oproti původnímu záměru došlo k prohloubení - snížení nivelety u paty svahu. Bylo zjištěno, že byly terénní úpravy prováděny v rozporu s povolením ze dne 27. 9. 2009, č. j. MÚ VB 1620/09/V7ST/PE, neboť byly prováděny na větší půdorysné ploše, byla odlišně realizována niveleta a nebyly zahájeny práce na opěrné stěně u pozemku manželů X. Na části pozemku č. X byly realizovány skládky zeminy.

[24] Prvostupňový orgán proto dne 15. 2. 2012 zahájil řízení o odstranění změny terénních úprav. Stěžovatel mezitím žádostí doručenou prvostupňovému orgánu dne 10. 2. 2012, požádal o dodatečné povolení změny terénních úprav. Předmět žádosti vymezil jako „SO 01 terénní úpravy – zemní práce přizpůsobené budoucímu využití pozemku – vodní nádrž, opatření proti průsaku vody (vrstva 60 cm z jílovitých zemin), v místě přítoku vody geotextilie“, a „SO 02 opěrná zeď na SV svahu u hranice pozemku X“. V údajích o dotčených pozemcích uvedl pozemek parc. č. X v k. ú. B. u V. B. s výměrou 6 307,5 m² a pozemek parc. č. X v k. ú. B. u V. B. s výměrou 170,5 m².

[25] Jak vyplývá ze správního spisu, zejména však z protokolu o kontrolní prohlídce ze dne 18. 10. 2011, není pravdou, že by stěžovatelem prováděné terénní úpravy byly v minulosti povoleny. Územní rozhodnutí ze dne 14. 1. 2010, č. j. MÚVB/5833/09/VÝST/U653/2009, bylo vydáno až po vydání dodatečného povolení terénních úprav a týkalo se vodního díla podléhajícího povolení vodoprávního úřadu v rámci následného stavebního řízení. Postup správních orgánů, který jej za této situace vyzval k podání žádosti o dodatečné schválení terénních úprav, byl tedy správný. Protože však Městský úřad Velké Meziříčí vydal nesouhlasné stanovisko ze dne 24. 7. 2012, č. j. ŽP/22826/2012/2801/2012-RYBAR, nemohly být změny terénních úprav povoleny. Prvostupňový orgán následně řízení o dodatečném povolení změny terénních úprav zastavil usnesením ze dne 17. 5. 2013, č. j. MÚVB/834/12/VÝST/PE-184/2012; na základě odvolání žalovaný toto usnesení rozhodnutím ze dne 29. 10. 2013, č. j. KUJI 71360/2013, sp. zn. OUP 261/2013 Kov-6, zrušil a věc vrátil prvostupňovému orgánu k novému projednání. Řízení následně vyústilo ve vydání prvostupňového rozhodnutí ze dne 2. 9. 2016, č. j. MÚVB/834/12/VÝST/PEL, kterým byla žádost žalobce podaná dne 10. 2. 2012 zamítnuta z důvodu nesouhlasného stanoviska k trvalému odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu.

pokračování

[26] Ve výše zmíněném nesouhlasném stanovisku k trvalému odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu pro účely realizace akce terénní úpravy v k. ú. B. u V. B. ze dne 24. 7. 2012 (č. l. 34 správního spisu) Městský úřad Velké Meziříčí, odbor životního prostředí, uvedl, že se navržené trvalé odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu týká pozemků s půdami částečně v I. třídě ochrany a převážně ve II. třídě ochrany. Pouze část pozemku p. č. X o výměře 0,1987 ha v k. ú. B. u V. B. je zařazena do V. třídy ochrany dle vyhlášky č. 48/2011 Sb., o stanovení tříd ochrany. S návrhem nesouhlasil, neboť by podél části pozemku p. č. X, navržené k odnětí pro vodní nádrž, vznikl zemědělský pozemek nevhodného tvaru pro obhospodařování a rovněž mezi částmi pozemků p. č. X a X, navrženými pro trvalé odnětí, by zůstaly nevyjmuté části pozemků - orná půda, a tím by došlo k narušení organizace zemědělského půdního fondu a ztížení obhospodařování zemědělské půdy v rozporu se zněním § 4 písm. a) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu.

[27] Z nesouhlasného stanoviska rovněž vyplývá, z jakých důvodů bylo vydáno (vynětím ze zemědělského půdního fondu by vznikly těžko obhospodařovatelné pozemky), a není proto pravdou, že by bylo nepřezkoumatelné. Ze správního spisu dále vyplývá, že při ústním jednání spojeném s ohledáním na místě (protokol ze dne 7. 3. 2014, č. j. 1243/14/VÝST/PEL) bylo předloženo stanovisko Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru životního prostředí, dle kterého nesouhlasné stanovisko k navýšení rozsahu nad rámec schváleného odnětí půdy nadále trvá a Městský úřad Velké Meziříčí, odbor životního prostředí, trvá na tom, aby stěžovatel uvedl pozemky do původního stavu a zajistil na nich hospodaření v souladu s § 3 odst. 1 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu.

[28] Protože bylo vydáno nesouhlasné stanovisko dotčeného orgánu, jehož výrok byl pro prvostupňový orgán závazný, nezbylo mu než stěžovateli žádost o dodatečné povolení změny terénních úprav zamítnout.

[29] Ani námitce, podle které prvostupňový orgán žádal po stěžovateli nesplnitelné, neboť jej vyzval, aby předložil stanovisko, o kterém měl dopředu vědět, že jej nezíská, nelze přisvědčit. Jak podrobně vysvětlil krajský soud, prvostupňový orgán postupoval v souladu s právní úpravou (zejména s § 18 odst. 1 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu), když vydal stanovisko k návrhu na odnětí dotčených pozemků ze zemědělského půdního fondu a postoupil věc Městskému úřadu Velké Meziříčí. V daném případě nemohl správní orgán postupovat jinak. Pokud jde o věcné důvody, pro které nebyl souhlas s trvalým odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu udělen, jedná se o důvody odborné, které jsou ve stanovisku vysvětleny srozumitelně a logicky; správním soudům za takové situace nepřísluší zpochybňovat úvahu dotčeného správního orgánu.

[30] Ze správního spisu rovněž neplyne, že by prvostupňový orgán stěžovateli poradil, aby místo vodní nádrže nechal vybudovat „tůň“. Z úředního záznamu ze dne 23. 1. 2012 (č. l. 11 správního spisu) nevyplývá, že by správní orgán poskytl stěžovateli

takové doporučení. Ostatně sám stěžovatel v oznámení o odstranění uložené zeminy ze dne 9. 2. 2012 (č. l. 15 správního spisu) uvedl, že zemina bude zčásti využita na stavbě vodní nádrže. Z úředního záznamu ze dne 23. 1. 2012 vyplývá, že již tehdy byl stěžovatel poučen o tom, že si bude muset zajistit souhlasné stanovisko s vynětím pozemků ze zemědělského půdního fondu.

[31] Stěžovatel dne 17. 12. 2013 požádal o rozšíření správního řízení týkajícího se dodatečného povolení změny terénních úprav o umístění stavby vodní nádrže „U Výhonu“. Uvedl, že žádá o rozšíření správního řízení, tedy o spojení terénních úprav se stavbou vodní nádrže a obnovení územního řízení z důvodu ukončení platnosti dříve vydaného územního rozhodnutí na stavbu vodní nádrže, a také že žádá o změnu vydaného souhlasu k trvalému odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu pro stavbu vodní nádrže na trvalé vynětí půdy dle skutečnosti, tj. s promítnutím změny terénních úprav na pozemku parc. č. X a X v k. ú. B. u V. B. Protože však k žádosti nedoložil potřebnou projektovou dokumentaci, nepovolená změna terénních úprav byla i nadále projednávána podle původní žádosti, kterou prvostupňový orgán obdržel dne 10. 2. 2012, a podle původní projektové dokumentace. Jestliže bylo jeho záměrem vybudovat v lokalitě rybník, tak měl v řízení o návrhu na změnu územního rozhodnutí doložit potřebné podklady žádosti.

[32] Lze tedy shrnout, že stěžovatel nepostupoval podle schválených rozhodnutí a jeho terénní úpravy byly nezákonné. Správní orgány zároveň nepochybily, když jeho žádost o dodatečné schválení změny terénních úprav zamítly, neboť bylo vydáno nesouhlasné stanovisko, které bylo pro správní orgány závazné.

[33] Námitkou, že správní orgány nejednotně uváděly, v jaké třídě ochrany se nacházejí sporné pozemky, se NSS nemohl zabývat, neboť nebyla uvedena v žalobě. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. NSS již v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, č. 1743/2009 Sb. NSS, zdůraznil, že § 104 odst. 4 s. ř. s. nesleduje restriktci práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně, nýbrž zachování kasačního charakteru řízení o kasační stížnosti. Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti připuštěno uplatnění právních novot, vedlo by to k popření kasačního principu, který se uplatňuje v řízení o tomto mimořádném opravném prostředku.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví li tento zákon jinak, má účastník, který měl

pokračování

ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, avšak jemu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. února 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu